GRUPUL ȘCOLAR DIN CÎMPIA TURZII, ÎNVINGĂTOR LA „PROFESIONALE"

Stadionul „23 August" a găzduit partidele finale ale turneului de fotbal rezervat școlilor profesionale. Pe o căldură sufocantă, cîteva autentice talente din București, Timișoara, Petroșeni și Cîmpia Turzii au căutat, sfidînd săgețile de foc ale soarelui și repercusiunile unui turneu extrem de obositor, să-și etaleze cunoștințele lor într-ale fotbalului. Și nu putem spune că, pe gazonul pe care evoluează de obicei Dumitriu II, Pîrcălab, Dobrin sau Coman, n-am văzut driblinguri spectaculoase, „un-doi"-uri repetate ca la carte, contraatacuri din trei-patru pase încheiate cu goluri, depășiri în viteză ale extremelor, salturi de ultim moment ale portarilor, dar și ratări din poziții incredibile, greșeli copilărești și uneori, fatale, jucători plîngînd, alții făcînd tumbe de bucurie etc., etc. Într-un cuvînt cîte ceva din tot ceea ce face farmecul sportului rege.

CU EMOȚII PÎNĂ ÎN MINUTUL 80

Partida dintre echipele reprezentative ale **Grupului școlar din Cîmpia Turzii** și **Școlile profesionale din Petroșeni**, finalistele turneului, s-a disputat cu ardoare. Favoriți, elevii profesorului Popa, din Cîmpia Turzii. Pe teren însă, cei care, pentru început, par mai iuți sînt viitorii mineri. Golgeterul echipei, **Constantin Uilecan**, un foarte bun tehnician dar cam lent, își pune în cîteva situații clare de gol coechipierii, mai ales cele două extreme (I. Gabor — 11,3 pe suta de metri și V. Abraham) care de altfel, în repriza secundă înscriu două goluri prin pătrunderi în viteză, lăsînd în urmă cîte doi-trei adversari. Normal, dacă ținem cont de faptul că cele două extreme sînt alergători de atletism. Și totuși, condiția lor fizică, a elevilor din Valea Jiului nu rezistă, turdenii pornind în trombă spre poarta adversă, jucîndu-și ultima carte. Nu mai aveau nimic de pierdut. Presingul lor îi forțează pe petroșeneni să greșească, cele două goluri fiind mai mult opera portarului Dinică. Prelungiri ? Nu. Cele două finaliste oferă, în continuare, puținilor spectatori prezenți în tribune, spectacolul executării, în diverse chipuri, a cîte 11 lovituri de la 11 metri. Cîștigă, după acest atractiv epilog, elevii din Cîmpia Turzii, cu scorul general de 12—11.

SCURT-PORTRETE ALE LAUREAȚILOR

Cine sînt învingătorii ediției din acest an ? **A. OTVOS** — născut în 1950, în ediția trecută declarat cel mai bun portar al echipelor Ministerului Metalurgiei. Cîteva salturi de mare spectacol ne-au dovedit spusele profesorului său : are detentă, e calm, bună priză la balon; **I. MOLDOVAN**, născut în 1951; bolnav de reumatism, foarte slăbit, un fir, reușește, datorită fotbalului, să-și revină la normal; enigmă ? nicidecum, ci doar repercusiunile practicării organizate a sportului; **N. TOTH**, (n. 1951) cel mai disciplinat jucător al formației; condiție fizică bună; **I. CHIȚAN** (n. 1951), este după cum recunosc toți coechipierii săi, tehnicianul echipei ; **GH. POPA** (n. 1952), mezinul formației, excelează prin precizia paselor; **A. FORO** (n. 1951) extremă cu viteză foarte bună ; **N. MUNTEANU** (n. 1951), un bun tehnician, cu viziune a jocului, pion de bază al echipei ; **E. MÎNDRUȚU** (n. 1950) căpitanul formației, golgeterul ei și, pe scurt, cel mai bun jucător; **I. HUSAR** (n. 1951), un fel de Dumitriu II al echipei din Cîmpia Turzii, dribleurul ei ; **I. GHIREA** (n. 1951), o autentică valoare asupra căreia selecționerii și-au oprit privirile, chemîndu-l într-una din taberele de vară ale juniorilor. În lotul celei mai tinere formații a turneului mai figurează și alte cîteva elemente de valoare apropiată așa-zișilor titulari : **GH. DEAC, ST. CONȚIU, GH. SEBENI, I. CORDOȘ.** Antrenorul lor, foarte tînărul profesor **VASILE POPA**, îi consideră de altfel viitoare speranțe pentru divizionara B, Industria sîrmei.

O ALTĂ FORMULĂ ? DE CE NU ?

La încheierea disputei lor indirecte din teren, am solicitat părerile celor doi antrenori ai formațiilor finaliste, despre competiție.

— Îmi pare rău că am ratat victoria — ne spunea prof. **GUIDO NEUROHR** de la Școala profesională din Petroșeni. Pentru că, după cum ați văzut, am ratat-o. Desigur, veți considera că portarul nostru este vinovat de primirea celor două goluri. Puteam foarte bine să marcăm vreo cinci-șase, deoarece există în formație cîțiva jucători foarte buni dar care în acest ultim meci n-au mai dat randamentul normal deoarece se aflau la capătul puterilor. Să joci cinci partide în cinci zile și pe o căldură sufocantă, e mult. prea mult. Mai ales pentru noi, neobișnuiți cu o astfel de temperatură...

— A fost un turneu extrem de epuizant. În schimb foarte, foarte bine organizat — afirma prof. **VASILE POPA** de la Grupul școlar Cîmpia Turzii. Consider că viitoarei ediții ar trebui să i se găsească o altă formulă. Nu-i recomandabil să-i supui pe acești copii la eforturile unui meci pe zi, timp de o săptămînă...

Pe aceleași coordonate se înscriu și opiniile celorlalți profesori-antrenori ai echipelor participante în competiție.

DIN CULISE ȘI DE PE... SCENĂ

● Dacă unul dintre jucătorii petroșenenilor, ultimul (tot portarul!) nu rata lovitura lui de la 11 metri, scorul general s-ar fi menținut, în continuare, egal. Cine ar fi cîștigat ? Echipa mai tînără. Adică tot elevi din Cîmpia Turzii.

● O contribuție substanțială la pregătirea învingătoarei a adus-o și actualul antrenor al lotului de juniori al Industriei sîrmei — Crăciun. Un ajutor... interesat, o parte din jucători fiind juniorii săi, iar o parte... viitorii componenți ai lotului.

● Din palmaresul final al cîștigătoarei : 5—1 cu Șc. „Iosif Rangheț", 4—1 cu reprezentanta M.I.A. (Școala profesională Sibiu), 3—0 cu Voința (UCECOM) Timișoara și 0—0 cu Școala profesională Giurgiu (M.T.A.N.A.). O evoluție care trădează scăderea potențialului fizic al echipei. Apropo de cinci meciuri în cinci zile !

● Aspecte neplăcute. În finala pentru locurile 3—4 s-au întîlnit echipele școlilor profesionale C.F.R. — București și UCECOM — Timișoara. Scor : 6—2 pentru bucureșteni. Pe parcursul partidei, dure, au fost eliminați trei jucători. La un moment dat sfidînd o decizie a arbitrului, timișorenii au încercat să părăsească terenul. Gest urît. Surpriza însă a fost cu totul alta. În fața oficialilor, pentru premiere, s-au aliniat bănățenii. Cîștigaseră o contestație, adversarii lor folosind doi jucători fără drept de joc.

● „O partidă cu cîștigătoarea liceenilor ? De acord !" — ne spune prof. V. Popa.

L. D.

PE PRIMUL LOC, LICEUL DIN BĂICOI!...

Un vechi și apreciat dascăl sportiv, profesor la un cunoscut liceu bucureștean, ne relata o dată, cu nostalgie, despre memorabilele campionate de fotbal ale liceelor din Capitală. „Fenomenul" se întîmpla acum vreo trei decenii. Evenimente de marcă în viața școlii, aceste capionate spărgeau anonimatul prin regularitatea competiției, prin preocuparea pentru organizare, prin calitate spectaculară. Lăsînd la o parte satisfacțiile participanților (jucători și spectatori, reprezentativi într-adevăr ca număr și vîrstă), marii beneficiari ai acestor turnee școlare erau cluburile de fotbal ce-și aveau sub „ocrotire" activitatea fotbalistică dintr-un liceu sau altul În aceste condiții, terenul de antrenament și echipamentul constituiau niște factori subînțeleși. Fotbalul liceean devenea, astfel, într-o mărturisită, tradițională și salutară activitate extrașcolară, o pepinieră sigură a marilor cluburi.

Fotbalul din liceu a descris de-a lungul anilor ulteriori traectorii plăpînde și de altitudine neinsemnată. Inexistent sau în coada preferințelor sportivo-didactice, el a fost înghiontit, tras de ureche și ținut la colț ca repetenții.

În aceste condiții, faptul că avem, totuși, astăzi un campionat de fotbal al liceelor, reprezentat — în aceste zile — în faza sa superioară, de șase echipe, constituie nu numai o performanță în sine dar și un precedent ce necesită o dezvoltare în perspectivă pe coordonate cu adevărat satisfăcătoare.

Actualul campionat este o copie a ediției de anul trecut, ce avea să marcheze un cap de punte peste o prăpastie de trei ani de zile, căci prin 1964 el se împotmolea lamentabil, ucis de dezinteresul general, alimentat de grave iregularități și vicii de organizare.

Cele șase echipe ajunse în faza finală **(liceul din Băicoi, liceul N. Bălcescu din Cluj, liceul nr. 27-București, liceul Ștefan cel Mare-Suceava, liceul din Ocna Mureș și liceul din Calafat)** reprezintă vîrful unei piramide a cărei bază (șubredă) s-a clădit încă din primăvara acestui an, o dată cu întrecerea la nivel de raion. Prin eliminări succesive, restrîngîndu-se progresiv numărul participantelor, s-a trecut la fazele pe județ și apoi pe șase zone teritoriale. Cîștigătoarea acestor zone-maraton (o singură echipă a disputat și două meciuri într-o zi), s-au prezentat în București unde, pe terenurile secundare ale stadionului 23 August, și-au disputat titlul național timp de cinci zile. Pe gazon de proastă calitate, pe călduri toride, într-un ritm de programare îndrăcit (în fiecare zi cîte un meci), în fața puținilor spectatori întîmplători, **acest turneu final a reprezentat o mostră sintetică a imaginii actuale palide a fotbalului nostru școlar.** Supraviețuind din dragostea elevilor pentru fotbal și din pasiuni și energii ocazionale, negirat suficient de Ministerul tutelar și Federația de fotbal, anonimatul acestui campionat și-a găsit astfel trista împlinire în această ultimă a sa fază. Poate că în echipamente impecabile, pe iarba grasă a stadionului Republicii și la lumina reflectoarelor, ar fi însemnat un deznodămînt artificios și ridiculizat de formalism. Dar e greu de priceput de ce s-a renunțat la inițiativa de a-l plasa într-o localitate montană, evitînd astfel canicula, de ce nu s-a întreprins nimic pentru a-i asigura o minimă și îndreptățită publicitate ?

Se pare, totuși, că la Ministerul Învățămîntului, bunele intenții, cîștigînd în pondere, germinează o concretizare de perspectivă în legătură cu fotbalul școlar. Tovarășul inspector **Adam Sebeșy** ne mărturisea că se preconizează organizarea unei competiții cu caracter local desfășurată de-a lungul întregului an școlar, excluzînd bineînțeles, perioada fixă a lucrărilor de control.

UN TURNEU FINAL, DESTUL DE AGITAT !

Cele șase echipe participante și-au disputat întîietatea pe un fundal valoric mediocru. N-a existat nici măcar compensația etalării cu pregnanță a cîtorva individualități certe. Peste medie au răsărit, totuși, puțini jucători și ne facem datoria de a-i cita aici : **Niculescu, Brăgău** (Băicoi), **Rădulescu, Tănase** (București), **Arsene** (Ocna Mureș), **Stănciugelu** (Calafat). După patru zile de întreceri, prin comportarea constantă a două echipe (Băicoi și București) se conturase un duel interesant pentru supremație. Dar ultimele două etape au însemnat două înfrîngeri pentru liceul din București, echipă eterogenă (portar slab, apărare penetrabilă), capricioasă și lipsită de moral. Antrenorul ei, profesorul **Balogh**, deceptionat de capotare, acuza neseriozitate și lipsă de atașament pentru echipă. O surpriză plăcută, liceul N. Bălcescu din Cluj, ai cărui echipieri, ambițioși și dîrzi, au făcut clipe grele tuturor partenerilor. Jucătorii liceului din Calafat, în clipe de deznădejde își priveau cu repros propriile ghete. Gestul avea „acoperire", căci din exces de zel, conducerea școlii a comandat unui cismar local, ghete pe măsură. Urmarea ? Cu toate că jucătorii se simțeau lejeri în bocancii lor, mingea nu i-a mai ascultat căci bocancii au fost confecționați după un calapod cu totul necorespunzător.

ÎNVINGĂTOARE, ECHIPA CEA MAI SUDATĂ, CEA MAI DISCIPLINATĂ

LICEUL DIN BĂICOI a încheiat competiția fără a cunoaște înfrîngerea. Iată turul lor de forță în urma căruia au primit tricourile de campioni : 2—0 cu Ocna Mureș ; 2—1 cu liceul N. Bălcescu din Cluj ; 3—3 cu liceul nr. 27 din București ; 3—2 cu Suceava și 3—2 cu Calafat. Fără scoruri spectaculoase, fără oscilații emoționante, încet dar sigur, această echipă disciplinată și omogenă și-a croit drum spre titlu. Șapte din componenții ei activează în echipa de juniori **Petrolul Băicoi** condusă de antrenorul **Tudor.** „Piatra rară" a echipei se numește **Ion Niculescu**, atacant central al cărui dribling și șut i-au atras aprecieri și... oferte din partea clubului Petrolul Ploiești. Remarcabil și compartimentul de mijloc ca și fundașul central **Aurel Brăgău**, cerber neclintit al careului. Echipa a fost pregătită pînă în fază de zonă de profesorul de educație fizică **Al. Munteanu**, care, indisponibil, a lăsat echipa în sarcina profesorului de economie politică **Ștefan Iacob.** Acesta din urmă a fost acela care a cules (meritat) satisfacția finală a victoriei.

Iată formația standard, care a dus la Băicoi un titlu care onorează dar și obligă : **Bercaru — Cozmineanu, Brăgău, Istrate, Stoica — Schfetz, Nistorescu — Soare, Niculescu, Antonescu, Bădăran.**

Ion CUPEN

Sus, de la stînga la dreapta : Prof. Anton Iacob, Horia Stoica, Gheorghe Bădăran, Gheorghe Cosmineanu, Florin Bercaru, Marian Schfetz, Nicolae Jarca, Aurel Brăgău, Ștefan Anghelache ; jos, de la stînga la dreapta : Liviu Istrate, Ion Niculescu, Dan Antonescu, Ion Nistorescu, Ștefan Boeru, Marian Soare.